

PREŠERNOVO

GLEDALIŠČE

V K R A N J U

TELEFON ŠTEVILKA 355

Gledališki list

SEZONA

1946 - 1947

7

BRANISLAV NUŠIČ

U J E Ž

Cena din 3.—

LISTNICA UREDNIŠTVA

Vljudno vabimo k sodelovanju pri našem listu. Radi bi imeli čim več sotrudnikov. Prav neprijetno je uredniku, če mora skoro vse članke sam napisati. Še neprijetnejše pa mu je, če mora slišati očitek, da je postal „Gledališki list“ njegovo osebno glasilo. Dragi golobčki, zakaj pa ne pristopite k delu kot sotrudniki? Potem bi vse delo ne ležalo le na urednikovih ramah in list bi bil bolj pester in ne več „osebno glasilo“. Seveda — vse delo je brezplačno! Ali zato noče nihče pomagati?

GLEDALIŠKI LIST

PREŠERNOVEGA GLEDALIŠČA V KRANJU

1946—1947 ★ ŠTEV. 7

BRANISLAV NUŠIĆ

„Ujež“

Premiera 12. marca 1947

O AVTORJU NAŠE KOMEDIJE

Branislav Nušić (1864—1938), iz Beograda, je skončal pravne študije, bil časnikar, nato v diplomatski službi, za tem dramaturg beograjskega ter sarajevskega Narodnega gledališča v Skoplju. Bil je izredno plodovit in mnogostranski pisatelj; pisal je pesmi, komedije, drame, povesti in potopise. Njegova pripovedniška dela so: Pripovetke jednog kaplara, Ramazanske večeri, Ljističi iz požarevačkog zatvora, Opštinsko dete in zbirka feljtonov Ben Akiba. Največ je pisal za gledališče: komedije (Protেকcija, Narodni poslanik, Običan čovek, Put oko sveta, Gospodja ministarka) in resne drame (Pučina, Svet, Knez Ivo od Semberije, Rastko Nemanjič, Danak u krvi, Hadži Loja).

UJEŽ

Malo pred vojno umrli Branislav Nušić (1864—1938) je beograjsko dete. Po končanih pravnih študijah je šel v časnikarstvo, zatem nekaj časa gostoval v diplomatski službi, kmalu pa ga je gledališče docela pritegnilo nase. Bil je dramaturg beograjskega in sarajevskega gledališča ter organizator gledališča v Skoplju. Mnogostranski in izredno plodoviti pisatelj je pisal pesmi, povesti, potopise, komedije in drame. Največ je pisal za gledališče, žel s svojimi jedkimi komedijami ogromne uspehe ter umrl slaven in priznan kot prvi komediograf na Balkanu.

Svoje prvo odrsko delo, „Sumljivo osebo“, je napisal nele pod idejnim ampak tudi oblikovnim vplivom Gogolja. Nušićeva pisateljska osebnost je v tem začetniškem delu še močno zabrisana in komaj opazna, tekom let pa se je razvijala in razvila, v čisto njegov, svojski in neposnemljiv slog, lahkoten, igriv, poln iskrih, čisto nušićevskih domislic. Tako tipično srbijanski, ali

še boljše, beograjski je, da uživaš vso njegovo svežost in barvitost samo v originalu, že pri prevodu v sorodni slovenski jezik izgubi veliko na svoji ostrini.

Dolga leta dramaturškega dela so dala Nušiću tako popolno poznavanje odrske tehnike do vseh potankosti, kot je nima noben drug jugoslovanski dramski pisatelj. Prav vse prijeme pozna, poveže svoje ljudi, ki so vselej živi in polni krvi, lahko in neprisiljeno v tek dejanja. Vsak efekt zna izraziti do skrajnih možnosti, ve pa tudi natančno, kje so meje te skrajnosti in nikoli ne gre preko njih.

Snovno se giblje pisatelj v ozkem krogu. Dočim se prve njegove komedije dogajajo nekje v Srbiji, v katerem koli izmed malih srbskih mestec, nam kasneje v vrsti svojih komedij od „Protokije“ preko „Gospe ministrce“, „Dr.“, „Uježa“ do „Pokojnika“ slika venomer eni in isti Beograd med prvo in drugo svetovno vojno. Ne Beograd Jatagan — male in Karaburme, ob sovodnju dveh rek nastali konglomerat vzhoda in zahoda, dveh svetov in dveh civilizacij. Čisto ozek izsek Beograda nam kaže, Beograd činovnikov in načelnikov, parvenijev in lahkotnikov, povojnih bogatašev, advokatov z zvezami in njihovih povprečnih, sitih in nemoralnih žena, skratka parazitski družbeni sloj. To je bil tisti Beograd, ki se je kot ogromen kužni tvor razbohotil na zdravem narodnem telesu. Nušićev prijem ni prijem našega Cankarja. S šalami, smehom in dovtipi je ta vodilni humorist več kot trideset let govoril svojemu narodu bridke in najtrše resnice o njegovih napakah, pomanjkljivostih in grehah. Vse to je znal povedati tako, da mu je prav ta Beograd na predstavah navdušeno ploskal. Šele v svojem zadnjem delu „Pokojniku“, s katerim se je poslovil od tega sveta, je neusmiljeno in brez prizanašanja izpovedal svojo uničujočo sodbo o obstoječem družbenem redu.

V „Uježu“ zasmehuje Nušić meščansko društvomanijo žena. Kofetarstvo je boljši damski družbi preživela oblika izživljanja, zato jo nadomesti društvo, organizacija, katere namen in cilj je isti, kot klepet pri kavi: obiranje svojih bližnjih. Takoj v začetku pove svoje čisto načelno mnenje o ženskih društvih. „Obstojajo dve vrsti žen, javnih delavk. Ene so, ki pristopajo k javnemu delu z iskrenim in pravilnim razumevanjem običajnih družbenih in človečanskih potreb. Te žene s pohvalno vztrajnostjo, s spoštovanjem vrednim prepričanjem vršijo funkcije javnih delavk ter dosegaajo uspehe, ki se jim moramo čuditi in ki jih moški često ne bi mogli doseči. Tem ženam čast in spoštovanje. Druga vrsta žen so one, ki spremljajo prve kot prikolice. To so tiste, ki ne delajo za društvo, temveč društvo zanje, tiste,

ki ne služijo ciljem društva, ampak te cilje podrejajo sebi. To so one žene, ki ne strpijo doma, ki jim je društvo potrebno, da imajo vzrok odhajati z doma, ki jim je največje veselje, da se imenujejo odbornice društva, da prirejajo koncerte, da prisostvujejo kot odposlanke proslavam, da hodijo iz pisarne v pisarno, da se fotografirajo, da prisostvujejo banketom, da pričakujejo odlikovanja, da...“

V „Uježu“ nastopajo javne delavke druge vrste. Razumljivo, saj ta družbeni sloj, ki ga slika Nušić, požrtvovalnih javnih delavk iz sebe dati ni mogel. To so odbornice radi odborniških mest, zato, da imajo vzrok odhajati z doma. Tak dom brez gospodinje je pokazal Nušić v prvem in tretjem dejanju „Uježa“. V uradniški družini Lazičevi je žena in mati doma pravzaprav le na kratkih obiskih, še takrat zaposlena z društvovanjem, brez vsakih stikov z otroci, ki odraščajo samoraslo in divje kot najbolj zapuščeni „brezprizorni“ ter se čezdalje globlje pogrezajo v beograjskem močvirju. Ob hčerini nezgodi in ko sin zagazi v kriminal, je zanjo največja tragedija v tem, da je radi tega nevažnega intermezza čisto pozabila, da ima važno sejo.

Naravnost klasično je napisano drugo dejanje: odborova seja društva „Ujež“. Iz svoje neizčrpne zakladnice beograjskih likov je postavil Nušić na oder kar po programu, napovedanem v prvem dejanju, prikolice, ki spremljajo prave javne delavke: odbornico radi odborniškega mesta, radi banketov, odlikovanja, odbornico, ki ji je dom in družina odveč, tako ki potuje po kongresih in tako, ki po društvih razkazuje svoje bogastvo. Vsemu temu zverinjaku je najvažnejša stvar in bistvena točka dnevnega reda kronika škandalov in najnovejše senzacije prestolice ter temeljito obiranje soodbornic. Pred bedo, ki z vseh strani prestolice sili v ta bogata domovanja, zatiskajo očesi, ker to ne spada v delokrog nalog društva, zato pa se platonično bavijo s vprašanjem pomoči siromakov nekje na drugem koncu sveta, kajti beda, oddaljena nekaj tisoč kilometrov in ki jo poznaš le iz časopisov, ne dirne tako neprijetno, kot beračija, ki prosjači pred vrati. Nekaj pa je treba storiti, da si prislužiš orden.

To je „Ujež“. Satira, ki zadobi naravnost pošasten učinek, ko gledamo ta brezglavi in slepi ples propadajočega sveta na ognjeniku.

RAZGOVOR

Srečam se z znancem, pasivnim intelektualcem, ki hiti v kino, pa mi spotoma stisne roko:

„Dobro si jim povedal v „Gledališkem listu!“

Hitro popravim: „Golobček, kar lepo zamenjaj „jim“ z „nam“ pa bo zares držalo!“

—c

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE - KRANJ

Premiera V soboto, dne 12. aprila 1947 ob 20. uri Red A

UJEŽ

Spisal: BRANISLAV NUŠIĆ

KOMEDIJA V TRESH DEJANJIH

Režija: DORE KERN

Gospod Lazić . . .	Trefalt France
Gospa Lazićeva . .	Martelanc Valči
Dana } otroci	Kuzmenko Rasta
Zare } Vidic	
Ružica } Klemenčičeva	
Marković . . .	Vertovšek Milan

Sušić	Reš Nace
Duško Popović . .	Rode Stane
Sofi, služkinja pri Lazićevih .	Gerdej Marija
Gospa Arsićeva	Iglič Božena
Gospa Živanovićeve	Malec Truda
Gospa Spasićeva	Hlebš Sonja

Gospa Jankovićeve . .	Tomazin Pavlina
Gospa Petrovićeve . .	Vařacha Milada
Gospa Jelićeva	Grašič Anica
Gospa Sušićeva	Mihelčič Rezi
Policijski agent . . .	Rangus St.
Ivan, sluga	

Godi se po prvi svetovni vojni v Beogradu, I. in III. dejanje pri Lazićevih, II. pri Živanovićevih

Začetek ob 20. uri

Konec pred 23. uro

CENE OBICAJNE

Predprodaja vstopnic dan pred in na dan predstave od 10.—12. in od 18.—20. ure pri gledališki blagajni.

POROČILO O VPRIZORITVI „BAJKE O SLAVCU“

Domačinka učiteljica tov. Bidovčeva je dala našim otrokom pa tudi odraslim, ki so dobre volje, prelepo pomladansko vezilo — izvorno spevoigro „Bajko o slavcu“.

Lepi in pomembni vsebini igre je k velikemu uspehu pripomogla spretna režija, umetniški orkester pa tudi uprava Prešernovega gledališča, ki je širokogrudno oskrbela ves sijaj in dekor, ki ga mladinska odrska stvaritev vedno zahteva. Mala in velika publika odhajata s predstav zadovoljni, z novim čuvstvenim in estetskim bogastvom v srcih.

Režiserka je dala s svojimi posrečenimi prijemi potreben tempo in zgoščenost. Prav posebno so bili estetsko dovršeni prizori v drugem dejanju. Pred očmi nam je bila pričarana resnična pravljica iz gozda. Kdor ve, koliko spretnosti je potrebno za odrsko pripravo otroških zbornih nastopov, bo priznal mladi režiserki velik delež na uspehu predstave. Lepo pa bi bilo, če bi otroci v prvem dejanju zaplesali okrog babice in če bi Zeleni Jurij zmagovitejšje nastopil ter zapel pomladno pesem. Kadar slišim o Zelenem Juriju, mi vedno uide misel v našo Belo Krajino. Tam pa še znajo zaplesati kolo! Morda bi tudi ne bilo napačno, če bi vsaj nekaj otrok v ospredju nosilo stilizirano belokranjsko nošnjo? Sicer te pomanjkljivosti ne motijo — toda še lepše bi bilo, če bi se pri prihodnjih vprizoritvah skušale odpraviti.

Igra bi brez glasbe ne bila tako lepa in bogata kot je. Zato sta brata Fabianija oskrbela h tekstu prav izvrstno glasbeno spremljavo, katero je na prijetno diskreten način izvajal naš novoosnovani orkester.

Scensko je bilo storjeno več, kot se more pričakovati od amaterskega gledališča. Vse tri slike so bile dovršene, polne pravljичnega sijaja in daljne lepote. V tem pogledu smo bili že večkrat prav prijetno presenečeni, koliko zmora naše ljubo in ubogo gledališče. — Ljubezen do odrskega udejstvovanja ustvarja čudeže, ne ustvarja jih denar! — Eden od dokazov za to trditev so mnoge inscenacije gledaliških del na našem odru, ki so včasih kar zares razkošne.

Igralsko je potekala „Bajka“ prav gladko. Vrli mladi igralci, posebno Jože, Anka in Pikapolonica, so korajžno zaigrali in zapeli svoje vloge. Prav posebne hvale so vredne male plesalke. Prava pomlad je dihala z odra. Estetsko učinkujoči plesni prizori so gledalce v dvorani resnično očarali. Mali igralci, pevke in plesalke — zahvaljeni!

Kaj pa sodelujoči odrasli igralci? Ti stoje navadno pri ocenah mladinskih iger ljubeznivo ob strani. Saj so bili le v pomoč malim tovarišem in tovarišicam. S svojo igro naj bi stali sredi odra kot vzor in za korajžo. Žal, da je bilo pri „Bajki“ skoro prav narobe. Mali so pogumnejše nastopali in krepkejši zapeli. Pa tudi tekst so mali igralci boljše obvladali. — Veliki igralci morajo pokazati tudi v mladinski igri svoje znanje. Sleherno še tako majhno in nepomembno vlogo naj pošteno odigrajo. To je že svoj čas trdil Stanislavski, to so nenehoma dokazovali in še dokazujejo vsi veliki poklicni igralci v tujini in pri nas. Prepričani smo, da nam pri reprizah Veter močnejše in glasnejše zaveje; prav tako in še jasnejšo si želimo pesem vile Jasne. Ves čas smo tudi zaman pričakovali, da zapleše vilinski ples na gozdni jasi sredi svojih rož ona sama, pomladna vila Jasna.

Ena od najpozitivnejših strani „Bajke o slavcu“ pa je v dejstvu, da se otroci niso plašili. Ni pošasti in strahov, ni čarovnic, ni ropotov in drugih srednjeveških bavbavov — z odra lije ves čas blaga pesem in ljubezniva beseda, ki vpliva na mlada srčeca vgojno in vzpodbujajoče. — Sicer nastopa Bes in njegovi Besiči — toda teh se otroci dosti ne boje. Bavbav, ki prosi dečka za uslugo in ki ni preveč našemljen — ni pravi bavbav. Posebno, če mu je že spočetka igre nakazan poraz in umik.

V celoti je „Bajka“ uspela nad vsa pričakovanja. Ponosni smo lahko na to izvirno domače delo, ki si bo gotovo utrla pot tudi na druge odre. To autorici in komponistoma iz srca želimo.

Žal, da se ni našel za autorico šopek rož, namesto zahvale na odru. Kar prav bi bilo, če bi tudi domače ljudi vsaj s tem nagradili za pošteno delo.

Č. Z.

S ŠIBO IN METLO

V naslednjih vrsticah bo nekaj kritičnih misli, ki bi hotele biti konstruktivne. S šibo velja udariti po napakah in z metlo moramo pomesti grde razvade, bedne ostanke stare malomeščanske miselnosti. — Omejujem se le na prosvetno-kulturno področje, ki je naš delovni sektor.

Okrožnice. — Razni naši oblastni in organizacijski forumi izdajajo dan za dnem okrožnice. Ne glede na to, da je v večini teh okrožnic preprostim ljudem nerazumljiv birokratski jezik, ki kar mrgoli raznih tujk, boli srce slehernega zavednega Slovenca, ki mu je mar lepota materine govorice, ko prebira te sramotne priče neznanja, površnosti in nezavednosti odgovornih oseb. Mi moramo iti po poti navzgor, biti moramo boljši kot prejšnje generacije, pokazati moramo plodove duhovne obnove. Ljubiti svoj jezik, pomenja ljubiti svoj narod. Samo narodni

odpadniki ne ljubijo materinega jezika. Kdor pa svoj jezik ljubi in spoštuje, ga neguje ter pravilno uporablja v besedi in pisavi. Zato bi morali vsi oni, katerih naloga je izdajati okrožnice, oskrbeti jezikovno korekturo, če sami niso dobro veščiji jezikovnih in pravopisnih pravil. Pa tudi tisti, ki nato okrožnico s pisalnim strojem prepišejo na matrico, naj skrbno gledajo, da se ne vtihotapi kaka tiskovna napaka. — Naše bodoče okrožnice naj bodo vsebinsko jasne in jezikovno brezhibne. Proti temu vodiloma se ne smemo več pregrešiti!

Točnost. — Kamorkoli greš, povsod se skoro vse prireditve pričenjajo z zamudo. Pa naj bo to gledališče, kino, sestanki, seje, manifestacije, sprevedi — skratka, točnosti ni več najti. In vendar je bila še nedavno točnost značilna čednost naših ljudi! Ljudje zdaj redno zamujajo, ker vedo, da začetek neke napovedane prireditve ne bo točen. Skušajmo tudi v tem pogledu napraviti red. Točno pričenjajmo seje, sestanke — zamudnike pa javno ukorimo. H gledališkimi in kino predstavam pa po točnem pričetku sploh ne dovoljujmo vstopa v dvorano. Netočnost je grda razvada, ki razjeda in mrtviči delovni polet. Čas je danes dragocenejši kot kdaj prej in ne gre, da bi ga zapravljali s čakanjem. — Nimamo časa, čakati lenuhov in nemarnežev — mi hitimo naprej!

Brezbrižnost. — Če grem mimo izložbe, kjer visi tablica z napisom RASPRODANO ali mimo vrat, nad katerimi blešči napis RASTAVA, me zares zaboli srce in skušam na ta ali oni način jezikovno napako popraviti. — Zgodi pa se lahko v našem ljubem mestu, da take tablice mesece in mesece vise, mimo hodijo slavisti, mimo sanjajo osmošolci-poeti, pogumno gredo mimo še drugi kulturniki — in vsem je prav vseeno, kako se mrcvari slovenski jezik v Prešernovem mestu. Če vidiš napako — udari po njej, odpravi jo — ne pa skomig z rameni, češ, kaj me to briga! — Javni napisi nas morajo brigati, pisani so za nas in radi nas. Zato ne smemo iti tako brezbrizno mimo takih grobih napak.

Resolucije. — Ob raznih prilikah prečitamo na zborovanjih resolucije. Vsi vemo, da teh resolucij ne sestavlja oni, ki jih čita — ampak nek sposoben posameznik ali pa celokupen odbor. Zato je važno, če hočemo, da bo resolucija z resničnim navdušenjem sprejeta, to resolucijo lepo in gladko prečitati. Izberimo sposobnega čitatelja, četudi ne bo osebno predstavljal odbora onega foruma, ki resolucijo predlaga. Ta naj resolucijo prej za sebe parkrat na glas prečita, da ne bo jecljal pred množico. Tudi jezikovna stran resolucij je važna. Sestavljalca naj vedno izbira tak jezikovni slog in take izraze, ki jih odpošiljalci resolucije res uporabljajo. Torej ne gre, da bi neka pod-

gorska vas pošiljala resolucije v izumetničenem jeziku, ki ga v vasi nihče ne razume. Prepričuje dosti bolj preprosta, ljudska beseda kot puhla mestna frazarska povodenj tujih besed.

Sten-čas i. — Omejim se na kritiko zunanje oblike naših Sten-časov, ki bi morali biti zrcalo našega dobrega okusa. So pa le bedno izpričevalo naše nemarnosti in slabega kičastega neokusja. Morda bi se dal v tem pogledu le napraviti korak naprej: nekdo od arhitektov, ki žive in službujejo v Kranju, bi sklical sestanek vseh, ki za Sten-čase odgovarjajo pa bi jim dal nekaj direktiv. Prav tako bi bila naloga kakega arhitekta ali gradbenega inženirja, da bi svetoval, kadar gre za okrasitev mesta ali za dekoriranje dvorane. Zdaj pa se trudijo s temi stvarmi ljudje, ki niso od stroke, ki razen svoje predanosti in požrtvovalnosti ničesar ne premorejo in ki porabijo neskončno več energij za isto delo, katerega bi strokovnjak — arhitekt mimogrede opravil. Dokaz za to je izredno okusna izložba „Projektgrada“. Skrb za estetsko lice mesta, naših dvoran, izložb in stenčasov bi morali vzeti strokovnjaki v roke. S poukom na sestankih in z vzgledi bi vzgajali ljudi v dobrem okusu. Prešernovo mesto mora postati lepo mesto, kjer bodo živeli delovni ljudje z umetniškimi čustvi.

Izgovarjati se na zaposlenost v službi je prav klavrno. Kdo pa danes ne dela? Toda čez dan delaš za sebe, za svojo plačo — po službi pa žrtvuj par uric splošnosti. Misli na one, ki so dali za to, da mi mirno sedimo po službah, svoja življenja. Kdor se bo spomnil prijateljev, bratov, sinov — ki so padli — ne bo iskal izgovorov in se odtegoval javnemu delu na kulturno-prosvetnem področju. Naša gospodarska petletka bo uspela, če jo bodo izvajali izobraženi, prosvetljeni ljudje, ki vedo, da je v znanju moč, ki pomaga napredku k zmagi. Č. Z.

LJUDSKA UNIVERZA V KRANJU

Vsak petek zvečer ob osmi uri je v gledališki dvorani tukajšnjega Sindikalnega doma poljudno znanstveno predavanje. Vstopnine ni, tisti večer tudi drugih prireditev ni. Nihče ne sme najti razloga, da ne bi prišel poslušat.

Ljudska univerza bo skušala širiti izobrazbo v vseh slojih, predvsem v onih, ki jim razmere v mladosti niso dopuščale višjega šolanja. Pa tudi vsi ostali bodo s tem, da se bodo redno udeleževali predavanj, izpopolnjevali svoje znanje in širili svoje obzorje v smereh, ki so jim bile doslej tuje.

Zavedati se moramo, da je v znanju moč in da je naloga vsakega resnično naprednega človeka boriti se za dosego čim širše izobrazbe; skratka, zavzeti trdnjavo, ki se imenuje „Znanost.“

VLOGA, KI NAJ JO IGRA KNJIGA V NAŠI PETLETKI

Danes ima naš tisk, naša knjiga in časopis nalogo, mobilizirati ljudske množice. Cilji, ki so bili zastavljeni v narodno-osvobodilni borbi, so doseženi. Fašizem je vojaško premagan, toda sile imperializma in reakcije bi hotele izpodkopati našo neodvisnost z gospodarskim pritiskom. Zato je danes naša prva naloga gospodarska okrepitev. Pri tej nalogi pa zadenemo ob nove „sovražnike“: to so porušene hiše in tovarne, to je pomanjkanje za življenje potrebnih produktov, zaostala tehnika v proizvodnji, pomanjkanje strokovnjakov, pomanjkanje gospodarstevske in politične vzgoje, kulturna zaostalost in ostanki starega načina mišljenja in dela. To so sovražniki, ki so na poti našemu cilju, boljšemu, kulturnejšemu življenju najširših ljudskih množic.

Mogočno orožje v boju za dosego tega cilja je knjiga. Danes lahko bolj kot kdaj prej pravimo, da je knjiga naš prijatelj. Knjige, ki danes pri nas izhajajo, pa naj bodo politične ali leposlovnne vsebine, nam pomagajo odkrivati resnico, nam kažejo pot k napredku in razlagajo zamotana vprašanja današnjega časa. Danes ne segamo po knjigi samo iz želje po kulturnosti v ožjem smislu, tudi ne iz želje po mrtvi učenosti, ampak predvsem zato, da iz nje črpamo novo izobrazbo in moč, ki nam je potrebna, da se koristno vključujemo v skupne napore za boljšo bodočnost. To je tudi smisel Leninovega nauka: „Po našem mnenju je moč države v zavednosti množic. Država je močna takrat, kadar množice vse vedo, kadar morejo vse presojudati in kadar se vsega lotevajo zavestno.“ Zato si je nemogoče misliti dobrega državljanja, ki ne bere in ne študira. Tak človek je mrtev za skupnost. Pri izvrševanju petletnega načrta nas bodo taki ljudje samo ovirali, kajti v njih ni niti tekmovalnega duha niti delovnega poleta in discipliniranosti. To so ljudje, ki jim ni do napredka in ki ne čutijo nobenih dolžnosti do skupnosti. Takih državljanov pri nas ne sme biti. Treba je več brati in se učiti. Zbudimo za slovensko knjigo zanimanje tudi tam, kjer ga doslej ni bilo. Pregnati temo neznanja in predsodkov je naloga naše knjižne propagande. Nas ne moti naprednost in prosvetljenost širokih množic — nas moti le zaostalost in nevednost.

OBSEJNA KNJIŽNICA KRANJ
STUDIJSKI ODDELEK

